

формулюючи поняття «служби в органах місцевого самоврядування», встановлює, що це професійна, на постійній основі діяльність громадян України, однак у понятті «посадової особи місцевого самоврядування» використовує термін «особа». Вважаємо, що в даному випадку необхідно використовувати термін «громадянин України».

Однією з характерних ознак посадової особи місцевого самоврядування названо наявність посадових повноважень, разом з тим далі в цьому Законі термін «посадові повноваження» не застосовується, а закріплюються права і обов'язки посадових осіб.

Отже, підсумовуючи викладене, можна зробити висновок, що відображення правових засад служби в органах місцевого самоврядування у чинному законодавстві, котре визначає питання: правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування; класифікації посад на службі в органах місцевого самоврядування; відповідальності тощо, є неповним. Вбачається за доцільне запропонувати подальше удосконалення чинного законодавства шляхом уточнення існуючих та встановлення нових правових засад служби в органах місцевого самоврядування як професійної та політично неупередженої діяльності на благо держави і громади, а також для гарантування реалізації громадянами України права рівного доступу до служби в органах місцевого самоврядування.

Список використаних джерел

1. Про службу в органах місцевого самоврядування: Закон України від 07 червня 2001 р. № 2493-III. Дата оновлення: 11.10.2017. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/249314> (дата звернення: 20.10.2019).
2. Бойченко В. Проблемні питання розмежування понять "посадова особа" та "службова особа" при виконанні рішень та застосуванні норм адміністративного примусу державним виконавцем. *Юридичний радник*. 2006. № 5 (13). С.68 – 70.
3. Левківська Н. Поняття "посадова особа місцевого самоврядування": проблемні питання правового регулювання в Україні. URL: http://academy.gov.ua/ej/ej9/doc_pdf/Levkivska_NV.pdf (дата звернення: 20.10.2019).

Фасова В.С.

*студентка магістратури
юридичного факультету*

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: д.ю.н., доцент, професор
кафедри цивільного права і процесу ТНЕУ
Теремецький В.І.*

Щодо ПИТАННЯ ПРО форми захисту майнових прав дітей

Відповідно до ч. 1 ст. 2 ЦК України учасниками цивільних відносин є фізичні особи та юридичні особи. Фізична особа здатна мати усі майнові права, що встановлені цим Кодексом, іншим законом (ч. 3 ст. 26 ЦК України). Отже, діти, так само як і повнолітні фізичні особи, можуть володіти майновими

правами, а саме: мати майно у власності, мати право користування майном (наприклад, житлом), мати спадкові права, самостійно вчиняти дрібні побутові правочини.

Слід зазначити, що свої майнові права діти можуть реалізувати самостійно або за згодою батьків (усиновлювачів), піклувальників, або батьки (усиновлювачі), опікуни можуть вчиняти дії від імені та в інтересах дітей.

Головним завданням і обов'язком будь-якої сучасної цивілізованої держави є забезпечення реалізації суб'єктивних прав кожної особи. Цілком зрозуміло, що запорукою розвитку цивільно-правових відносин та однією з гарантій непорушності прав і свобод їх учасників є правовий захист [3, с. 67]. При цьому, захист майнових прав дітей є особливо важливим, оскільки дані суб'єкти належать до однієї з найбільш вразливих категорій населення.

На даний час існує дві форми захисту майнових прав дітей: юрисдикційна та неюрисдикційна.

Юрисдикційна форма захисту особистих та майнових прав батьків і дітей – це діяльність компетентних державних органів, органів місцевого самоврядування, посадових та службових осіб, спрямована на припинення правопорушення, відновлення (визнання) порушеного (оспорюваного, невизнаного) сімейного права чи інтересу або усунення реальної загрози такого порушення та вплив на правопорушника [2, с. 405].

Однією з найбільш поширених форм захисту майнових прав дітей є судовий захист. Як зазначає Ж.Л. Чорна, під судовим захистом цивільних прав та інтересів малолітніх і неповнолітніх осіб слід розуміти здійснювану в порядку цивільного судочинства і засновану на принципах конституційного, цивільного, цивільного процесуального і сімейного права, а також моральних принципів діяльність судів, спрямовану на відновлення (визнання) порушених (оспорюваних) цивільних і сімейних прав та інтересів малолітніх і неповнолітніх осіб шляхом застосування передбачених цивільним і сімейним законодавством способів захисту [4, с. 42-43].

Важливу роль в адміністративному захисті майнових прав малолітніх і неповнолітніх відіграють органи опіки та піклування. Відповідно до ч. 5 ст. 177 СК України органи опіки та піклування можуть відмовити у наданні дозволу на вчинення правочинів щодо нерухомого майна дитини з одночасним зверненням до нотаріуса щодо накладення заборони відчуження такого майна лише у випадках, якщо ними встановлено, що: 1) мати та/або батько дитини, які (яка, який) звернулися за дозволом, позбавлені судом батьківських прав відповідно до статті 164 цього Кодексу; 2) судом, органом опіки та піклування або прокурором постановлено (прийнято) рішення про відібрання дитини від батьків (або того з них, який звернувся за дозволом) без позбавлення їх батьківських прав відповідно до статті 170 цього Кодексу; 3) до суду подано позов про позбавлення батьків дитини (або того з них, який звернувся за дозволом) батьківських прав особами, зазначеними у статті 165 цього Кодексу; 4) особа, яка звернулася за дозволом, повідомила про себе неправдиві відомості, що мають суттєве значення для вирішення питання про надання дозволу чи відмову в його наданні; 5) між батьками дитини немає згоди стосовно вчинення правочину щодо нерухомого майна дитини; 6) між батьками дитини або між одним з них та третіми особами існує судовий спір стосовно нерухомого майна, за дозволом на вчинення правочину щодо якого

звернулися батьки дитини (або один з них); 7) вчинення правочину призведе до звуження обсягу існуючих майнових прав дитини та/або порушення охоронюваних законом інтересів дитини.

Неюрисдикційна форма захисту (самозахист) особистих та майнових прав батьків і дітей – це діяльність матері, батька і дитини без звернення за допомогою до юрисдикційних органів, посадових та службових осіб у разі порушення їхніх сімейних прав чи існування реальної загрози такого порушення шляхом вчинення дій юридичного і (або) фактичного характеру, які не заборонені законом і не суперечать моральним засадам суспільства та спрямовані на припинення порушення сімейних прав, прискання порушення сімейних прав, відновлення порушених сімейних прав [2, с. 405].

Відповідно до ч. 1 ст. 19 ЦК України особа має право на самозахист свого цивільного права та права іншої особи від порушень і протиправних посягань.

Реалізація особою свого права на самозахист – це діяльність, здійснювана односторонньому порядку щодо відображення, припинення порушення, а також відновлення колишнього положення, умовою виникнення якої є порушення або реальна загроза порушення прав, свобод і охоронюваних законом інтересів [1, с. 175].

Отже, діти мають право на захист своїх порушених майнових прав, які гарантуються законодавством України. Захист може здійснюватись шляхом застосування юрисдикційної або неюрисдикційної форми захисту. При цьому, основною формою захисту є судовий захист. Слід також зазначити, що важливу роль у захисті майнових прав дітей відіграють батьки (усиновлювачі), опікуни та піклувальники.

Список використаних джерел

1. Журавель О.А. Право громадян на самозахист як основна гарантія їх безпеки. Науковий вісник ДДУВС. 2017. № 2. С. 169-176. URL: <http://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/239/1/26.pdf> (дата звернення: 04.10.2019).
2. Красицька Л.В. Проблеми здійснення та захисту особистих та майнових прав батьків і дітей: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.03. Вінниця, 2015. 496 с.
3. Парасюк В.М., Грабар Н.М., Баліцька О.Ю. Захист цивільних прав та інтересів неповнолітніх та малолітніх осіб. *Право і суспільство*. 2016. № 2. Ч. 2. С. 66-70. URL: <http://www.pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2016> (дата звернення: 04.10.2019).
4. Чорна Ж.Л. Цивільно-правовий захист майнових прав та інтересів малолітніх і неповнолітніх осіб: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Львів, 2005. 178 с.